

Zlatá obhajoba

Vyhrát olympiádu je jedna věc, a obhájit titul je věc druhá. Závod v Sydney čtyři roky po Atlantě byl úplně jiný. Hlavně očekávání byla diametrálně odlišná. Na jednu stranu jsem byla daleko v Austrálii, snažila jsem se být uzavřená v takové své mentální bublině, a tak jsem ani moc nepociťovala, že po mně každý sportovní nadšenec v Česku chce druhé zlato.

Ale novináři mi to po celou sezónu často připomínali. Nejhorší byly ty dny před závodem přímo v Austrálii. Rozhovory se točily pořád okolo stejných témat. Jestli sleduju soupeřky, jak na tom jsou, a hlavně v jaké formě jsem já. Tyhle otázky mě ubíjely. Kdybych odpověděla, že mi to zrovna nejde, řeklo by se, že se podceňuju a vymlouvám. Pokud bych naopak tvrdila, že se mi jezdí skvěle, mohl by si někdo myslet, že jsem nafoukaná. A vyhnout se médiím se taky úplně nedalo.

I když samozřejmě každý trénink nebyl povedený, formu jsem tam vážně měla. Cítila jsem to. Byl to takový speciální rok. V zimě jsme v Austrálii strávili tři měsíce na soustředění. Asi nejděší období mimo domov v kariéře. Přípravě jsme podřídili úplně vše. Dokonce jsem tam vzala syna a vytáhla ho na dlouho ze školy. Taky jsme tam mimo jiné doháněli učivo sedmé třídy.

Pak jsem se vrátila do Čech a na olympiádu se úspěšně kvalifikovala. Což taky nebyla samozřejmost. Stačila jedna viróza a bylo po nadějích. Naštěstí zdraví sloužilo.

Následně jsem absolvovala jeden světový pohár v Troji a pak evropský šampionát v Mezzaně. Oba závody jsem vyhrála. A to bylo všechno. Pak už jen koncentrace na hry a v půlce září opět odlet k protinožcům. Olympiáda kvůli počasí probíhala až na podzim a já byla připravená.

Myslím, že jsem od přírody skromný člověk. Ale tady jsem si snad jedinkrát v životě vážně opravdu věřila. Byla jsem světovou jedničkou a společně s mistrovstvím světa na podzim 1999 jsem vlastně vyhrála všechny poslední velké závody před olympiádou, do kterých jsem nastoupila. Nemohla jsem si tedy namlouvat, že nejsem největší favoritka na zlato.

Cítila jsem se zkrátka skvěle. A prodala to i na trati. Zvládla jsem to. O pět vteřin přede všemi.

Šest olympiád

Za čtyři roky v Aténách přišlo 5. místo. Mít TOP formu je velká alchymie, i přes veškerou snahu to nevyjde pokaždé. Člověk nemůže vyhrávat pořád. Ale asi nejvíce zklamaná jsem byla z her v Pekingu. A musím říct, že

na Čínu bych nevzpomínala úplně dobře, ani kdybych tam zvítězila. Už jen odezva z diváckých tribun se nedala s tou v Atlantě či Sydney srovnat. I když třeba olympijská vesnice byla úplně v pohodě. Je to svět sám pro sebe, tam vlastně moc nevnímáte, ve které zemi jste. Je to mezinárodní prostředí, kde se na dva týdny sejde celý sportovní svět.

V Pekingu jsme už před olympiádou byli na několika tréninkových kempech během roku, v poměrně krátkých časových intervalech, podle rozpisu pořádající

země. A ta opakovaná časová aklimatizace tam a zpět byla opravdu vyčerpávající.

Zhoršené rozptylové podmínky a smog na optimismu nepřidaly, ale všudypřítomný dohled a takový ten pocit nesvobody byly asi nejhorší. Auto vám tam nepůjčí, a tak musíte všude mikrobusem. Jejich mikrobusem. A to zkrátka nechcete. A tak jsme si tam koupili kola a na trať každý den šlapali. Dva kilometry tam a dva kilometry zase zpátky. Dvakrát denně. Když jsme se pak chtěli jet podívat alespoň na Čínskou zeď